

Si el celibat fos un pecat...

Jaume Ministral i Masià

Aquest és el títol d'un llibre que ha publicat Alvar Maduell i d'entrada diré que no m'agrada. El títol, no el llibre. Jo l'hauria anomenat: "El no tenir fills és un pecat". Afirmatiu i clar. No analitzaré el llibre perquè suposo que l'estimat lector ja l'haurà comprat. L'autor, documentat, apassionant, i ple d'amor per Déu i la vida estudia els diferents aspectes de l'estat celibatari. I en treu la conclusió que l'obligació de tot cristià és crear vida, reproduir-se.

Això ja ho sabem perquè el primer manament que Déu va donar a l'home i a la dona fou: "Creixeu, multipliqueu-vos i ompliu la Terra". ¿Per què, aleshores, hi ha tants homes i dones que creuen arribar a un estat de perfecció tot desobeint, el primer manament de Jahvé?

Per a mi, "solter" no és el mateix que "celibatari". El primer pot ser-ho temporalment, esperant que passi la parella. El segon es fa el ferm propòsit de prescindir d'uns òrgans que Déu li ha donat per alguna cosa i es nega a reconèixer que Ell també digué: "No és bo que l'home estigui sol" i li va crear la dona i renuncia a col·laborar en l'obra més gran de la Creació: la família.

Jo, que sóc partidari del divorci quan l'amor és mort i l'odi nia, estimo de tal manera la institució familiar que crec és la més perfecta i sublim de la nostra societat... si l'amor entre ell i ella és viu. Però ha estat un costum arrelat en l'Església de fa segles adaptar-se les Sagrades Escripures a major comoditat. Per exemple, tot allò dels animals impurs entre els que podríem citar el conill... superat i vinga conill amb allioli. Altres aspectes...

Però torno al llibre de Maduell. Reproduir-se és una obligació de tot home i tota dona, entén l'autor, i jo hi estic d'acord, sempre que no se n'abusi. Ací anem de l'exaltació al que no es

reproduïx en absolut a qui ho fa com un conill. Evidentment hem de caure en el comentari de per què l'Església ha tingut tal terror al sexe durant segles, l'ha perseguit, amagat, etc. I desobeint el pare ha impedit la procreació de milions d'homes i dones que a l'altra vida hauran de donar compte del seu egoisme o de per què no feren servir uns òrgans tan delicats i útils, que per a alguna cosa el Senyor els havia disposat.

Maduell analitza, per exemple, el cas de Maria i de com s'han pronunciat milions de sermons lloant la seva virginitat i molt pocs comentant la seva maternitat. Perquè Maria, després del part, hagué d'alletar Jesús, degué de pastar pa per a ell i Josep, hagué de rentar roba. ¿Es absurd pensar que Maria va ser més anys mare que verge, en el sentit de donzella?

El llibre es presentà a Barcelona en una taula rodona en la qual fou debatut amplament el tema del "celibat" aplicat als sacerdots i monges. La tesi general, sense oposició dels nombrosos assistents, és que tothom és lliure de triar no casar-se i no reproduir-se (jo dic que a l'hora del Judici n'hauran de donar moltes explicacions) i fins i tot que l'Església pot exigir el "celibat" als qui s'ordenen de sacerdots, però no veiem per quina raó es nega el sagrament de l'ordre a qui ha rebut, o vol rebre, el del sant matrimoni. Parlem molt i no porofunditzen encara massa en l'Evangelí. ¿Per què Jesús tria, precisament, per cap de l'Església l'únic apòstol del que sabem amb seguretat que era casat, puix, tenia sogra i encara malalta? ¿Per què sant Pau aconsella triar (hi havia un temps que era el poble fidel el que triava el seu bisbe, no el Vaticà que aleshores només era una de les set muntanyetes de Roma), aconsella, dic, triar bisbes d'una sola dona i que eduquin bé els seus fills. ¿Com es va arribar a

l'obsessió anti-sexe, anti-família que encara arrosseguem els nostres dies? ¿Per què l'horror que es puguin contemplar els "cántaros de miel", les sines, els pits de les dones que són la font de vida, l'alegria de l'amor i l'aliment dels infants? ¿Per què precisament són els "celibatari" els qui exalten tant la família (divorci, mai!), quan elles l'han trencada? Perquè és evident que tot bisbe, tot Sant Pare va tenir família i va néixer de mare...

Algú dirà, encara, que són "castrats per Déu".

No nego que sigui així en alguns casos, però avui dia que ja ens coneixem, veiem que els "celibatari" professionals ho han fet per comoditat (criar una família costa molt), han preferit, també en molts casos, no dic tots, casar-se amb el poder, el diner, la influència, els organismes, la política, etc. ¿O és que davant Déu és menys perfecte casarse amb dona que amb un partit polític o una secta? I encara tenen pit de lloar la mare, els fills (sinite parculi...) instant que es reproduïxin... els altres. I si un dia cauen... "la carne es flaca". Més, perllongar la vida, que tan exalten, d'una manera personal, és una pujada massa dura i prefereixen el "camí de perfecció".

Pregunto: ¿els pares dels Sants eren persones pecaminoses? Joaquim i Anna són ara a l'infern o tenen més mèrit que si Joaquim s'hagués fet frare?

Podria dir, en aquest desordenat comentari que... Però millor és que compreu el llibre. Un dels llibres escrits amb més amor i més devoció a Crist que he llegit. El Crist que fa el seu primer miracle en un casament!

el lector escriu

L'hora, en català

Senyor director:

A causa del servei militar fa molt de temps que sóc lluny de Girona. Malgrat tot em van arribant les noves que us passen aquí gràcies al vostre diari. Preciament aquesta carta que us escric parlarà sobre una notícia que he llegit en el diari del passat dia vint-i-set de març. El tema que voldria plantejar és el dels rellotges que acompanyats de publicitat han de facilitar l'hora als gironins. Recordo que fa temps el mateix cas va originar una polèmica molt interessant a la ciutat de Barcelona. No és pas que estigui en contra dels rellotges que es posen als carrers, però crec que és un gran error posar-los d'aquests que en lloc de broques porten números. Conec per experiència els problemes que tenen els nens de Barcelona per dir l'hora en català, i naturalment els que no són tan nens també. A Girona encara és molt corrent que en preguntar l'hora et diguin que són tres quarts i mig o bé un quart menys cinc i altres locucions totalment genuïnes de la nostra llengua. Certament si volem no només conservar sinó refermar la nostra llengua no ens podem pas permetre el luxe de posar facilitats en contra.

Aquests rellotges digitals, a part de ser una bona eina per la seva puntualitat, tenen el defecte de fer pensar massa l'hora que és i naturalment per la gent normal és més fàcil de dir que són les set i vint minuts que no pas un quart i cinc de vuit com s'ha dit fins ara.

Es una llàstima que no s'hagi tingut aquest problema en compte perquè tot i que és d'importància relativa vol dir que ja hem donat el primer pas. Des d'aquí, doncs, voldria dir als responsables d'això que s'ho pensin

bé i que si és possible s'intenti posar rellotges de broques i no pas digitals. Perdoneu si m'es estès massa però creieu-me si us dic que encara m'he quedat coses a la butxaca.

Jordi Roca i Rovira
Badajoz

Aclariment

Sr. Director:

El claustre de professors del Col·legi Nacional "Sant Esteve", davant la carta publicada el 12 de març pel diari que vostè dirigeix, exposa que el Director i tots els professors del Col·legi han estat —i estan— sempre disposats a rebre tot tipus de suggeriments o queixes que els pares els vulguin plantejar.

Ben cordialment,
El Claustre de Professors
Col·legi Nacional Sant Esteve
Caldes de Malavella

El port esportiu de cala del Crit

Sr. Director:

Estem totalment a favor d'un port esportiu, un gran port esportiu que solucioni el problema de les barques ancorades prop de les platges la temporada d'estiu. Les raons són òbvies: menys perill, menys brutícia —o almenys més concentrada i controlada—, més espai a les platges, més comoditat per als propietaris de les barques, més serveis als turistes, més llocs de treball, possibilitat de perllongar la temporada i un llarg etcètera.

No obstant, estem totalment en contra de l'emplaçament dels ports esportius en llocs on puguin contribuir a la degradació del paisatge, com ara en el cas que ens ocupa.

L'entorn del Crit és, encara, un indret privilegiat —"rara avis"— que no ha sofert els embats de l'especulació desenfrenada que ha provocat el turisme a la Costa Brava emportant-s'ho tot per davant, paisatge, ecolo-

gia, etc.

Tenim molt poc per conservar; la nostra terra, la nostra Costa Brava —que és de tots els que l'estimen i respecten—, ha estat esborrada del mapa. No li fem més mal... Pensem que, per a nosaltres, el paisatge és com el petroli per els àrabs...

Pensem, sincerament, que la solució del problema no deu ser a mans d'una promotora amb fins especulatiu; no deuen ser uns quants senyors amb ànim de lucre els que han de decidir sobre la construcció de ports esportius, sinó els organismes competents de la Generalitat, igual que els pertoca obrir carreteres o fer aeroports. La Generalitat és la que ha de decidir en aquests assumptes d'importància vital per a tot un poble, no només per a uns quants privilegiats.

Després d'innombrables mostres de rebutjament del projecte del "Port del Crit" per part de persones —més de 2.000 signatures—, entitats i partits polítics, l'ajuntament de Mont-ras acaba d'aprovar l'esmentat avantprojecte, bo i saltant-se el "pla general" —que es realitza conjuntament amb Palafrugell— a la torera.

Mont-ras és un poble d'uns 900 habitants que té una infinitat de necessitats i mitjans molt escassos per afrontar-les. Ells creuen que el port els solucionarà tots els problemes... igual que el de Llafranc "soluciona" els de Palafrugell. El port de Llafranc és una taca en la història d'un poble que no va saber o no va poder reaccionar a temps per evitar el desastre... i aquí s'està, com a mostra del que no s'ha de tornar a repetir. Avui vivim en una Democràcia; lluitem ara, ja que no varem poder fer-ho abans. I si Mont-ras s'ha de quedar sense port i amb els seus problemes, que la Generalitat li doni un cop de mà; seria del tot just... Però, si us plau, si us plau, prou de desastres. Diguem PROU!!!

Josep Roura
Palafrugell

DE CADA DIA

La franja ponentina

Agafeu el mapa dels Països Catalans. Desplegueu-lo i centreu-vos a la frontera catalano-aragonesa. Veureu que la ratlla "provincial" d'Osca, Saragossa i Terol entren dins de Catalunya; o, vist des de la perspectiva aragonesa, que la llengua catalana s'endinsa per l'Aragó. La zona es porta l'oli; ja en temps dels nostres Comtes-reis, catalans i aragonesos ens hi fèiem estira-cabells i la ratlla saltava com una baldufa.

Una vuitantena de pobles: 29 a la comarca del Matarranya, 5 al Baix Cinca, 11 a la Llitera, 14 a la Baixa Ribagorça, 26 a l'Alta Ribagorça... La divisió "provincial" del segle passat va marcar-hi la creu i ratlla per sempre. "Soy de Aragón".

Ai, l'església! Bona part dels pobles esmentats formen part del bisbat de Lleida, que s'estén encara força més endins i agafa pobles de parla aragonesa —avui castellana—.

Ai, l'Església! els canonges de Saragossa un bon dia van decidir "echar a los catalanes del bendito Aragón". Van aixecar una polseguera que feia feredat. Se n'anaven a fer proselitisme a una pobra gent a qui l'administració provincial franquista havia posat al cap que parlaven un "dialecto aragonés", cada comarca el seu, és clar: matarranyès, cinquès, lliterès, benasquès i ribagorçà. Els hi feien omplir l'enquesta: ¿eres catalán o aragonés? etc. etc. Maldecaps a pujar la mainada, i a malviure en aquell beneït terròs. Què volíeu que contestessin?

Ai, l'Església! Amb un bon feix d'enquestes a la purpúria faixa, un bon dia els canonges de Saragossa es presenten a Madrid "la iglesia-catedral de España". Els bisbes de Catalunya, sense cap pruija torres-i-bagiana, van presentar la seva tesi. Timidament, quasi demanant perdó per tants de problemes com els catòlics catalans portem, suggerien que fos la frontera lingüística —aquesta que veieu al mapa—. Com a l'Evangelí: "sense bossa, ni sarró ni calçat". Amb les armes de la prudència i el seny. Podien haver aixecat mullader, a Catalunya; anar carregats de centenars de milers de firmes, anar proveïts de documentació filològica i històrica on es demostrés la pertinença d'aquests pobles a la diòcesi de Lleida des del moment de la seva mateixa reconquesta.

L'únic lligam —l'església— que ens mantenia vinculat en aquests germans nostres de llengua i de cultura ha estat barroerament tallat. El mateix dia que fracassava la conspiració feixista contra la democràcia, la Iglesia Española, per ampla votació democràtica, privava la franja ponentina del darrer lligam institucional amb Catalunya. L'únic recurs que ens resta és anar a Roma a fer una asseguda a la Plaça de Sant Pere.

Joan Carreres i Péra